

Zijn bruine ogen liggen diep verscholen in de kassen en kijken streng de wereld in. De puntige neus steekt uit het magere, perkamentachtige gezicht. Lotte pakt voorzichtig zijn hand vast. ‘Is er nog iets wat ik kan doen, meneer Salvatore?’

Het is de vierde keer na zijn opname dat ze aan zijn bed zit. De eerste twee gesprekken waren geen succes geweest. Hij wilde niets zeggen en keek haar alleen maar boos aan als ze hem vroeg hoe hij zich voelde. Op de vraag of ze familieleden moest waarschuwen, sloot hij zijn ogen. Over het naderende einde heeft ze gemakshalve maar gezwegen. Tijdens het derde gesprek stelde hij haar allemaal vragen: over haar vader, moeder, partner en kinderen. Ze had zo luchtig en ontwijkend mogelijk geantwoord, zich onderwijl afvragend waarom hij zo graag wilde weten hoe ze in het leven stond. Op het moment dat hij echt het naadje van de kous wilde weten, had ze rigoureuus het gespreksonderwerp gewijzigd. Nu richt hij met moeite zijn blik op haar en wijst op- eens met zijn knobige wijsvinger naar het nachtkastje.

‘Moet ik het opendoen?’ vraagt ze. ‘Heeft u iets nodig?’

Hij knikt. ‘In mijn toilettas, achter het ritsje aan de zijkant,’ spreekt hij met krakende stem.

Ze pakt de groengrijze tas, vist met haar vingers een filmrolletje uit het zijvakje en legt het voor hem neer.

‘Stop het in je tas en zorg dat mijn zoon het krijgt.’ Zijn ogen glijden over haar heen. ‘Breng het naar hem toe, of nog beter, zoek hem op en zorg dat hij hier komt, zodat ik met hem kan praten.’

‘Meneer Salvatore, heeft u een zoon? Weet hij waar u bent?’ Haar ogen schieten snel over zijn intake-papieren heen, maar onder het kopje familieleden staat alleen een broer vermeld.

Aarzelend fluistert hij: ‘Nee, dat weet hij niet.’

‘Heeft u een naam, telefoonnummer of adres, zodat ik hem kan benaderen?’ ‘Kijk in de koker, daar vind je enkele gegevens. Hij is de eigenaar van een hotelketen.’ Hij gaat weer achteroverliggen en sluit even zijn ogen. ‘Hij verblijft ergens in het buitenland, Amerika volgens mij. Er is haast bij, het is een kwestie van leven of dood. Hij heeft de inhoud nodig. Je moet hem vinden, ik compenseer je ervoor. Neem vrij en ga hem halen!’ Zijn bruine ogen kijken haar doordringend aan.

‘Ik zal er alles aan doen om hem zo spoedig mogelijk hier te krijgen, maar ik kan niet zomaar weggaan. Ik heb mijn familie en mijn werk, zoals u weet.’

Lotte denkt nog even over zijn woorden na en vraagt dan: ‘Kunt u uitleggen waarom het een kwestie van leven of dood is?’

‘Hoe minder je weet, hoe beter, maar neem van mij aan dat zijn leven op het spel staat. Bewaak de informatie goed en je mag het aan niemand anders geven, er zelfs niet over praten! Ik zorg wel dat je vrij kunt nemen. Ga nu maar.’

Hoofdschuddend glijden haar ogen over het magere lichaam onder het laken. Ze pakt haar notitieboekje, krabbelt er iets in en staat op. Ze

stopt het filmrolletje in haar tas en fluistert dat ze er alles aan zal doen om hem op te sporen, maar geenszins van plan is om naar Amerika toe te gaan. Lotte ziet een traan over zijn oude, gerimpelde gezicht lopen. Zachtjes raakt ze zijn hand aan. ‘Ik zal kijken of ik hem vanmiddag nog telefonisch kan bereiken, oké?’

‘Zeg hem dat zijn vader hem moet spreken!’

Ze loopt de deur uit en blijft even staan bij de bewakingsmannen die op stoelen voor de kamer zitten. Lotte maakt een praatje met hen voor ze wegwandelt door de lange gangen naar haar kantoorkamer, die ze deelt met haar collega Marian. De kamer is leeg.

Even alle ruimte voor mezelf, denkt ze met een diepe zucht, terwijl ze gaat zitten. Snel voert ze nog wat gegevens in op haar laptop voor ze weggaat.

In haar haast om het ziekenhuis te verlaten, loopt ze bijna tegen een oudere man op. Hij wordt geflankeerd door twee grote, brede kerels.

‘Sorry, zegt ze terwijl haar blik over zijn gezicht glijdt. Ze glimlacht even kort, maar de man blijft haar nors aankijken. Ze stapt opzij en staart naar de drie ruggen, een magere gestalte tussen twee krachtpatsers in. Ze krabt even over haar hoofd. Dat is onmiskenbaar een familielid van de heer Salvatore.

Met een zucht zet Lotte de boodschappen op het aanrecht. Tijdens het uitpakken en opruimen braadt ze het gehakt, snijdt ze de uien, paprika en tomaten. Ze maakt alvast de chili con carne klaar, zodat ze verder niets meer hoeft te doen, behalve genieten van haar vrije middag, zonder

mensen om zich heen. De luttele uren die ze alleen kan doorbrengen, zijn haar goud waard.

Als ze klaar is, maakt ze een kop thee en zakt op de bank neer. De neiging om een stofdoek te pakken, onderdrukt ze snel. Dat gaat ze doen als de anderen straks thuis zijn. Ze grabbelt in haar tas en pakt de zwarte koker eruit. Het kost wat moeite om de deksel te verwijderen. Een filmrolletje en een klein papiertje liggen in de palm van haar hand. Ze kijkt nog een keer in de koker en vindt, tegen de wand gekleefd, nog een klein kladblaadje waar gegevens van Aldo Nijenhuis op staan. Dat moet de zoon zijn, denkt Lotte, terwijl ze het rolletje nader bekijkt. Aan de bovenkant zit een ringetje en als ze eraan trekt, schiet er opeens een USB stick tevoorschijn. Wanneer ze het geheugenstaafje in de poort van haar laptop stopt, wordt er gevraagd naar een wachtwoord. Ze kijkt op het papiertje, probeert enkele dingen uit, maar krijgt steeds nul op het rekest.

Lotte typt de naam Aldo Nijenhuis in op haar laptop.

Er verschijnt een link naar Wikipedia. Er is een Aldo, die inderdaad op elf mei is geboren, maar niet in 1982 zoals op de notitie vermeld staat, maar in 1983. Zoon van Anke Nijenhuis, vader onbekend, staat er geschreven.

Aldo is zakenman en dealt voornamelijk in onroerend goed, waaronder hotels in diverse grote steden in de wereld. Hij staat bekend om zijn zeer grote terughoudendheid als het om publiciteit gaat.

Lotte klikt op images en scrolt door de lijst van afbeeldingen heen. Er zijn alleen maar foto's, waarop een klein gedeelte van zijn postuur of gezicht is te zien, omdat hij altijd wordt omringd door dezelfde groep mannen, een soort van bodyguards. Ook hun gezichten zijn bijna nooit helemaal te zien.

Lotte klikt op nieuws rondom Aldo Nijenhuis. Ze vindt alleen een artikeltje over een overname van een hotel in Londen dat onlangs heeft plaatsgevonden.

Het zal vast moeilijk worden om die aan de lijn te krijgen, denkt ze. Hij zal niet zomaar de telefoon oppakken voor een onbekende. Zou hij überhaupt weten wie zijn vader is? Lijkt hij op zijn vader? Het enige wat ze ziet, is dat hij donker haar en een gemiddelde lengte heeft en pakken draagt.

Meestal zoekt ze geen gegevens op van haar patiënten, maar nu besluit ze toch de naam Lorenzo Salvatore in te typen. Haar ogen vliegen over de regels heen. Nergens wordt vermeld dat hij kinderen heeft. Wel dat hij een voormalig maffiabaas is, die de bende il Circolo jarenlang heeft geleid, totdat hij in de gevangenis belandde. Hij heeft zich beziggehouden met leningen waarover hij enorme woekerrentes berekende, porno, de bouw, drugs- handel en het witwassen van geld. Hij staat bekend als een onverschrokken leider die nergens voor terugdeinst.

Hij is veroordeeld voor de moord op twee leden van zijn grootste rivaal. Zijn DNA is aangetroffen op het plaats delict, maar hij heeft altijd ontkend.

Lotte denkt aan het fragiele lichaam onder het laken, de traan op zijn gezicht. Het is moeilijk in te denken dat die man ooit aan het hoofd van een maffia-achtige bende heeft gestaan. Maar goed, hij heeft niet voor niets bewakers voor zijn kamer zitten. Zou hij gevaar lopen?

Lotte schudt haar hoofd en bijt nadenkend op haar bovenlip, terwijl ze haar mobiel pakt en op hoop van zegen het nummer belt van 'The White Dragon' in Londen, het laatste hotel dat Aldo kortgeleden heeft overgenomen.

Ze vraagt de vriendelijke stem aan de andere kant of ze haar kan doorverbinden met meneer Nijenhuis en geeft als reden voor het gesprek een familiekwestie door. Het is even stil aan de andere kant. ‘Een moment, ik verbind u door,’ zegt de vrouw tot Lottes grote verbazing.

‘Goedemorgen, Nijenhuis,’ zegt een donkere stem even later kortaf.

Daar gaan we dan, denkt Lotte, terwijl ze even diep ademhaalt.

‘Meneer Nijenhuis, u spreekt met Lotte Vermeer, ik ben werkzaam in het Rode Ster ziekenhuis. Ik heb een ongewoon verzoek van één van mijn patiënten gekregen. Hij beweert dat hij uw vader is en hij zou u heel graag willen ontmoeten.’

Voor een klein ogenblik kan ze een speld horen vallen. ‘Bedankt,’ hoort ze dan, ‘maar mijn vader is overleden. Mevrouw Vermeer, ik wens u verder een prettige dag toe.’

‘Maar, ik zou graag ...’ zegt ze sputterend.